

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.484 van 29 juli 1998
in de zaak A. 65.662/X-5766.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. WALLEYN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 21 september 1995 heeft ingediend om
de vernietiging te vorderen van de beslissing van 9
augustus 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij hem de
erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt
geweigerd;

Gezien de memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 5 januari 1998
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS die, loco Advocaat L. WALLEYN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker, van XXX nationaliteit, vraagt op 22 augustus 1992 het statuut van vluchteling aan.

1.2. Bij beslissing van 3 oktober 1994 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling als volgt geweigerd :

"Betrokkene, van XXX nationaliteit, kwam in België aan op 20 augustus 1992 en vroeg op 22 augustus 1992 asiel aan. Hij verklaarde dat hij tijdens het M.-regime op het Ministerie van Onderwijs werkte. Hij was tevens een actief lid van de XXX en werd later kandidaat-lid van de XXX. Van juni 1989 tot februari 1991 studeerde hij in de voormalige S. In december 1991, na de val van M., zou hij een convocatie hebben gekregen om zich aan te melden bij de politie. Hij

verbleef niettemin tot februari 1992 in A. Hij zou in die periode nog twee convocaties hebben ontvangen, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. In februari 1992 trok hij naar G., waar hij zich tot juni 1992 verborg. Daarna ging hij naar S., waar hij een filière contacteerde om naar Europa te komen.

Er dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene ingeroepen feiten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging. Een loutere convocatie kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève, te meer daar uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat het huidige regime niet optreedt tegen politieke aanhangers van het M.-regime in se, maar enkel een onderzoek instelt naar misdaden tegen de mensenrechten bij hoge functionarissen van het vorige regime. Vele lagere functionarissen, vaak XXX-leden, worden na onderzoek terug in overheidsdienst aangenomen...

Uit wat voorafgaat kan bijgevolg niet worden besloten dat betrokkene zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees zoals voorzien in art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève.";

1.3. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 11 oktober 1994 beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 13 februari 1995. Op deze zitting verschijnt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman.

1.4. Op 9 augustus 1995 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant stelt dat hij in 1978 lid werd van de XXX en van 1984 kandidaat-lid van de XXX; dat hij werkte op het Ministerie van Onderwijs; dat bij de machtswijziging in XXX in mei 1991 alle ambtenaren werden geschorst; dat hij gedurende deze periode gewoon thuis bleef; dat de milities van de nieuwe bewindvoerders van de XXX hem in december 1991 wilden arresteren omwille van zijn vroegere politieke

lidmaatschap en in het bijzonder omwille van de activiteiten gedurende de 'R.T.' periode; dat hij naar de grens van S. vluchtte omdat de mensen die hem wilden arresteren zelf in de gevangenis zaten onder de 'R.T.' periode; dat hij vreesde voor vergelding en een onredelijke behandeling; dat hij van S. via C., Praag, Duitsland naar België gekomen;

Overwegende dat appellant ter zitting stelt dat hij in 1977 lid werd van de XXX omdat hij als overtuigd nationalist tegen elke opsplitsing was van het land; dat hij in A. woonde waar de E. bevrijdingsbewegingen gewapende strijd voerden; dat zijn moeder E. en zijn vader T. waren en hij geen kant wilde kiezen; dat zijn vader, als 'K.' voorzitter, een groot voorstander was van de eenheid van XXX; dat hij binnen de XXX verdienstelijk werk verrichtte tijdens zijn middelbare studies van 1977 tot 1981; dat hij strikt de instructies van hogerhand uitvoerde;

Overwegende dat de appellant ter zitting zijn activiteiten als volgt beschreef : dat hij vanaf 1977 als lid van de XXX lessen gaf in M., deelnam aan alfabetisatie-campagnes en ledenwerving bij de jeugd; dat hij bovendien in 'K.' medeverantwoordelijk was voor de rantsoenkaarten; dat de 'K.' ondermeer tot taak hadden nauwgezet de bewoners van de geadministreerde zone te controleren, te volgen en vervolgen; dat ze anderzijds ook administratieve taken had; dat hij vlugschriften uitdeelde als tegenpropaganda tegen de rebellen; dat hij als lid van de 'K.' en de XXX, leden van de XXX en XXX opspoorde en aangaf; dat hij na 1981 deelnam aan de recruteringscampagne van jongeren voor oorlog; dat hij bij het XXX stelt dat één van zijn taken in de periode 1977-1981 het opsporen was van deserteurs of jongeren die ambtenaren omkochten om vrijgesteld te worden van legerdienst (verhoor XXX 6 november 1992);

Overwegende dat appellant ter zitting uiteenzet dat de situatie in XXX gedurende de 'R.T.' jaren 1977-1979 bijzonder gespannen was; dat hij toen politiek actief werd; dat hij medestudenten aangaf die naar hij vermoedde tegen het regime waren waardoor ze onmiddellijk aangehouden werden; dat hij wist dat deze arrestaties met folteringen en soms met doding gepaard gingen; dat inderdaad uit alle openbare documentatie over XXX blijkt dat de D. (regime van de voormalige president M.) openlijk zijn politieke opties en daden uitvoerde; dat de toestanden van de gevangenen tot op het platteland gekend waren;

Overwegende dat de appellant verklaart dat hij in 1980 na het beëindigen van de technische school door de 'Centrale Planningscommissie' een baan aangeboden kreeg op het Ministerie van Onderwijs; dat hij deze functie dankte aan zijn eigen verdiensten in het

kader van de XXX en niet omdat zijn vader voorzitter was van een 'K.'; dat hij in A. tevens secretaris werd bij de 'K.' van zijn district; dat hij in deze hoedanigheid meewerkte aan de hervestigingscampagne van de overheid; dat hij uit de lijsten van jongeren een aantal jonge mannen aanduidde die werkloos waren en die naar de gebieden werden gestuurd waar de mensen hervestigd werden en om huizen te bouwen; dat de criteria voor hervestiging van hogerhand opgelegd werden; dat iedere inwoner van het district bij de 'K.' ingeschreven stond; dat de 'K.' wist wie voor hervestiging in aanmerking kwam;

Overwegende dat de appellant verklaarde dat hij in 1987 naar de S. mocht voor verdere studies in management; dat hij na twee jaar in 1989, naar XXX terugkeerde; dat de situatie in XXX ondertussen veranderd was en vooral de werking van de 'K.' soepeler geworden was; dat er niet langer wekelijks verschillende verplichte vergaderingen plaatsgrepen en dat de 'K.' minder actief geworden waren; dat onder andere hierdoor de appellant niet onderdook nadat het M. regime omvergeworpen was; dat hij er vertrouwen in had dat niet alle vroegere ambtenaren en 'K.'-medewerkers zouden aanhouden worden;

Overwegende dat op grond van openbare bronnen, zoals ondermeer Human Rights XXX, Washington D.C., november 1994, vol. 6, n°. 11, voldoende aannemelijk is dat de appellant gegronde redenen heeft te vrezen dat hij bij zijn terugkeer naar XXX zal worden vervolgd; dat de verklaarde feiten en de elementen uit het administratief dossier aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling; dat veel van de huidige gedetineerden medio 1991 gearresteerd werden omdat zij de mensenrechten zouden hebben geschonden of als werknemers of aanhangers van het voormalige bewind van M. misdrijven zouden gepleegd hebben;

Overwegende dat de informatie wijst op een verslechtering van de mensenrechtensituatie in het huidige XXX; dat er weinig twijfel is dat de meeste, zoniet alle gevangenen van de XXX minstens zullen beschuldigd worden van gewone misdaden onder de Strafwetgeving; dat dit zowel geldt voor de ambtenaren die meewerkten aan de hervestigingspolitiek als aan de 'R.T.' (Human Rights); dat Special Procutor aan Human Rights verklaarde dat de Anti-'R.T.' Committee voortdurend aandringt bij de XXX om het vervolgingsveld te vergroten zodat alle medewerkers aan de 'R.T.' veroordeeld worden (zie Human Rights, o.c., 13);

Overwegende dat Human Rights het volgende meldt over het M. Regime :

Dat gedurende de 'R.T.' duizenden wellicht tienduizenden vermeende opposanten gearresteerd, gefolterd en gedood werden veelal door lokale 'K.'-medewerkers; dat honderden mensen, waaronder vele

tieners, gearresteerd en opgesloten werden in 'K.' of militaire kampen; dat een groot aantal gefoterd werden; dat vele gevangenen in onbeschrijfbaar slechte omstandigheden opeengepakt zaten in cellen zonder voldoende licht en lucht; dat menig geëxecuteerde langs de weg met 'R.T.' slogans achtergelaten werd om potentiële opposanten af te schrikken; dat anderen gewoon verdwenen; Dat geheime graven van slachtoffers van executies gevonden werden in A. en op andere plaatsen in E.; dat duizenden E. buitengerechtelijk geëxecuteerd werden wegens verdenking van steun aan de gewapende strijd van het XXX of aan de afscheidingsbewegingen; dat in A. alleen al gedurende de 'R.T.' tienduizenden mensen gedood werden en vele andere gefolterd en gevangengezet in onmenselijke omstandigheden; dat tegen vele gevangenen geen aanklacht bestond en ze ook geen proces kregen; dat meestal de 'K.'-leden de macht hadden om te oordelen over hun leven en dood; dat de XXX uitzonderlijk systematisch was in de uitvoering van de 'R.T.'; dat de beslissing over welke gevangene bleef leven en wie gedood werd meestal nagezet gerapporteerd werd aan de militaire oversten; dat de rapporten nu door de XXX worden onderzocht; dat alhoewel de 'R.T.'-periode uitstak in zijn ongeëvenaarde barbaarsheid, het gehele M. regime gekenmerkt werd door arbitraire arrestaties, foltering en de verdwijning van duizenden voorgehouden opposanten tot het was omvergeworpen in 1991 (Human Rights, o.c.);

Overwegende dat dezelfde analyse van de situatie in XXX onder het M. Regime gemaakt werd door Amnesty International (Amnesty International : Disappearances, December 1987 en Political imprisonment, Augustus 1989 en Accountability past en present : Human rights in transition, april 1995);

Overwegende dat volgens art. 1, par. F., alinea a, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn op te veronderstellen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

Overwegende dat de Beroepscommissie voor vluchtelingen niet de opportuniteit van bepaalde politieke directieven van een bepaald regime moet beoordelen; dat enkel moet vastgesteld worden of er voldoende aanknopingspunten zijn om vast te stellen dat de activiteiten die uitgevoerd werden onder het M. Regime rechtstreeks leiden tot een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de

menselijkheid; dat dit in casu het geval is (Human Rights, o.c., 6);

Overwegende dat de appellant niet behoort tot de leiders van het M.-regime; dat hij anderzijds wel een voorname plaats had in de 'K.'; dat de 'K.' de belangrijkste uitvoerders waren van de politieke richtlijnen zonder dewelke het regime niet kon functioneren; dat de "K." de kleinste administratieve structuur van XXX uitmaakte onder de XXX; dat ze op lokaal vlak tevens dienst deed als politiekantoor en informatieorgaan van de veiligheidsdiensten;

Overwegende dat duidelijk is dat appellant vrijwillig deelnam aan de activiteiten van zijn 'K.' en uit geen enkele van zijn verklaringen kan afgeleid worden dat hij in enige mate gepoogd heeft geweld te voorkomen; dat de appellant ondermeer ter zitting stelde dat na 1981 per district een quota soldaten opgeëist werd; dat indien de 'K.' onvoldoende personen aanvoerde voor de legerdienst en de oorlog, het de leden van het comité van de 'K.' zelf waren die het quota van hun district moesten aanvullen; dat het 'K.'comité er geen belang bij had anderen voor te dragen; dat de 'K.' zelfstandig onderzoek naar personen uitvoerden en de negen leden van het 'K.'comité gezamenlijk beslisten over het lot van de persoon; dat in zijn 'K.' in A. niemand gedood werd; dat hij wel weet heeft van folteringën;

Overwegende dat het feit dat niet bewezen is als de appellant rechtstreeks heeft meegewerkt aan de marteling of doding van medeburgers niet van belang is; dat er immers voldoende aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat de appellant zelf de directe aanleiding was voor het begaan van grove mensenrechtenschendingen en folterpraktijken; dat hij ze bewust aangemoedigd en vergemakkelijkt heeft en in deze zin minstens onrechtstreeks medeverantwoordelijk was aan terreur, moord en folteringën; dat hij meewerkte aan de beslissing, de voorbereiding of aan de uitvoering van de handelingen die als zodanig gekwalificeerd kunnen worden (zie ook France : jurisprudence commentée de la Commission des Recours des Réfugiés, T., Com. Rec., Section réunies, 20 juli 1993, 233.673, W. Karalasingam, Documentation-Réfugiés supplément bij nr. 239, 29 maart/11april 1994); dat dit niet enkel blijkt uit zijn functie binnen de XXX en de 'K.' maar vooral uit zijn verklaringen ter zitting; dat duidelijk is dat de appellant rechtstreeks het lot van menig XXX heeft bepaald; dat hierover ter zitting toelichting gevraagd werd;

Overwegende dat de appellant zich verklaart met de verwijzing naar de toenmalige burgeroorlog in zijn land; dat de appellant tevens stelt dat hij de richtlijnen van het regime strikt opvolgde; dat hij uit zuiver politieke overtuiging handelde; dat hij bij het CGVS (verhoor 1 september 1994) stelde dat

hij tegen de mensen was die aan het regime trachtten te ontsnappen;

Overwegende dat de beschuldigingen van het misken-
nen van de mensenrechten van de andere oorlogsvoeren-
de partijen, namelijk de XXX en XXX, de appellant
niet ontdoet van zijn eigen verantwoordelijkheid; dat
de appellant zijn handelingen niet kan legitimeren
door te verwijzen naar instructies van hogerhand
aangezien hij vrijwillig toetrad tot de 'K.'-
organisatie; dat het Neurenberg Principe stelt dat
het feit dat een nationale wet geen straf oplegt voor
handelingen die een misdaad uitmaken onder het
internationaal recht, de persoon verantwoordelijk
voor deze handeling niet ontslaan van zijn
verantwoordelijkheid onder het internationale recht
(Human Rights, o.c., 18); dat de schendingen van de
mensenrechten bovendien openlijk gebeurden en op een
dermate omvangrijke schaal dat moet aangenomen worden
dat de appellant niet onwetend kan geweest zijn over
de systematische opsluiting in onmenselijke
omstandigheden, de foltering en de eliminatie van
opposanten; dat hij dit ter zitting bevestigt;

Overwegende dat appellant overtuigd was dat zijn
daden gelegitimeerd waren binnen het toenmalige
regime; dat hij volgens zijn verklaringen van
1 september 1994 bij het CGVS overtuigd was dat het
regime van de XXX het enige werkzame systeem is voor
XXX; dat hij ook ter zitting herhaalde dat hij
handelde uit politieke overtuiging;

Overwegende dat de Beroepscommissie beseft dat de
huidige gevangenen geen beroep kunnen doen op de
Habeas Corpus sedert de uitspraak van het Hoog
Gerechtshof eind 1993; dat dit hof in Cassatie
oordeelde dat aangezien speciale omstandigheden en de
ernst van de betrokken misdrijven de gevangene voor
een niet nader bepaalde tijd, maar niet onbepaalde,
in voorlopige hechtenis konden aangehouden blijven
tot ze veroordeeld waren; dat na deze uitspraak de
Special Prosecutor's Office verklaarde dat alle
gevangene verdacht werden van ernstige misdrijven en
daarom in voorlopige hechtenis moesten blijven; dat
anderzijds de huidige autoriteiten duidelijk de
internationale standaard betreffende de behandeling
van de gevangenen nastreven (Amnesty International,
Accountability past en present : Human rights in
transition, april 1995); dat volgens de UNHCR de
uitsluitingsclausules restrictief moeten geïnterpre-
teerd worden; dat dit vaak het afwegen betekent
tussen de ernst van de misdrijven of mishandelingen
met de aard van de vervolging die de asielzoeker
vreest en de noodzaak aan een internationale bescher-
ming (UNHCR : 'An overview of protection issues in
western Europe : legislative trends and positions
taken bij UNHCR, June 1994); dat de Beroepscommissie
oordeelt dat een eventuele langdurige opsluiting niet

opweegt tegen het leed en de schade die de appellant vrijwillig en systematisch veroorzaakte aan zijn medeburgers; dat ook niet zeker is dat appellant een proces zal krijgen dat beantwoordt aan de waarborgen bepaald in het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten, maar dat de twijfels daaromtrent niet opwegen tegen de ernst van de begane feiten die onder de toepassing vallen van artikel 1 par. F, al. a;

Overwegende dat enerzijds de appellant aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat anderzijds de Beroepscommissie oordeelt dat de appellant valt onder de toepassing van artikel 1, par. F, al. a, van het bovenvermelde vluchtelingenverdrag";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het algemene rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging, doordat de beslissing verzoeker schuldig acht aan oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid, terwijl hij niet in de mogelijkheid was zich tegen deze beschuldiging te verdedigen, daar deze slechts in de bestreden beslissing en na drie jaar procedure werd naar voor gebracht; dat hij daarbij verder betoogt dat noch de eerste ontvanke-lijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingen, noch de beslissing van de Commissaris-generaal suggereren dat er zich een probleem zou kunnen stellen van uitsluitingsgrond, dat hij dan ook zijn verdediging heeft gesteund op het aantonen dat hij als ex-verantwoordelijke van de XXX en van een K. wel degelijk vrees voor vervolging diende te koesteren, hetgeen de Vaste Beroepscommissie overigens heeft aanvaard, dat hij echter nooit concreet van enige misdaad werd beschuldigd en hij zich dan ook nooit heeft kunnen verdedigen tegen de verdenking van oorlogsmisdaden of misdaden tegen de mensheid te hebben

begaan, dat de Vaste Beroepscommissie minstens de debatten had dienen te heropenen om hem toe te laten zich op deze beschuldiging te verdedigen, hetgeen hij ondermeer had kunnen doen met getuigenissen, dat dit tevens had toegelaten een grondig debat te voeren over de verschoningsgronden die hij kan inroepen alsmede over de implicaties van het feit dat hij niet strafrechtelijk meerderjarig was;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord en laatste memorie repliceert dat het principe van het recht van verdediging niet inhoudt dat de Vaste Beroepscommissie niet gerechtigd zou zijn om krachtens haar vrije beoordelingsmacht aan de verklaringen van de vreemdeling een eigen appreciatie te geven, dat de Vaste Beroepscommissie, zolang deze appreciatie overeenstemt met de inhoud van deze verklaringen, geenszins kan verweten worden dat zij verzoeker niet uitdrukkelijk heeft uitgenodigd zich te verdedigen nopens een eventuele begane schending van de mensenrechten in zijnen hoofde en de aangevochten beslissing naar behoren en omstandig met redenen is omkleed zodat de Raad van State in de mogelijkheid is gesteld zijn controle op de regelmatigheid van het weigeringsmotief uit te oefenen;

2.3. Overwegende dat artikel 1.F., van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt wat volgt :

"F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschrijven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met

betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties";

Overwegende dat de aangehaalde bepaling een uitzonderingsbepaling met bijzonder zware gevolgen is en bijgevolg dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast; dat zij er immers toe kan leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (zie V. LEBLANC : Crimes contre la paix, crimes de guerre, crimes contre l'humanité, crimes de droit commun et statut de réfugié : l'article 1 F de la Convention de GENEVE, 1995, Revue du droit des Etrangers blz. 679, nr. 40); dat bij uitsluiting op grond van voormeld artikel 1.F., de vreemdeling, dan ook de kans moet krijgen op een dienstig verweer wat betreft de in aanmerking te nemen misdrijven, wat onder meer de mogelijkheid veronderstelt om de in zijn hoofdte veronderstelde laakbare gedragingen te weerleggen en zich desbetreffend te rechtvaardigen, teneinde aan de vereisten gesteld door het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging te voldoen;

Overwegende dat te dezen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers aanvraag heeft verworpen omdat de ingeroepen feiten naar zijn oordeel onvoldoende ernstig waren om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen; dat van enig misdrijf of laakbare gedraging in hoofdte van verzoeker -laat staan van een eventuele uitsluiting op die grond- in die beslissing

geen melding wordt gemaakt; dat uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat er op enig moment van de procedure sprake geweest is van een mogelijke toepassing van artikel 1. F. a); dat aldus door de verwerende partij niet gevraagd werd verzoeker van het statuut van vluchteling uit te sluiten; dat in de door hem neergelegde conclusie en op de terechtzitting verzoeker de leden van de Vaste Beroepscommissie ervan heeft pogen te overtuigen dat zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar XXX gegrond was; dat de Vaste Beroepscommissie dit heeft erkend, maar zich anderzijds op de ter staving van het hoger beroep aangebrachte gegevens heeft gesteund om betrokkene met toepassing van het aangehaalde artikel het 1. F. a), uit te sluiten zonder dat hij effectief de mogelijkheid heeft gehad de hem verweten laakbare gedragingen tegen te spreken of te rechtvaardigen, bijvoorbeeld door zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten in te roepen; dat de Vaste Beroepscommissie, vooraleer tot het oordeel te komen dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, verzoeker in de gelegenheid had moeten stellen zijn verweermiddelen in verband met de op hem rustende verdenkingen te doen gelden en zij desnoods de debatten had moeten heropenen; dat door verzoeker op grond van voornoemd artikel 1. F. a), uit te sluiten zonder dat hij zich tegen de tegen hem ingebrachte beschuldigingen op een nuttige wijze heeft kunnen verweren, de Vaste Beroepscommissie de rechten van de verdediging heeft miskend; dat het tweede middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 9 augustus 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij XXX de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig juli
1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.